

~~Handwritten text, possibly a letter or report, with a large red diagonal mark crossing through it.~~

Natten mellan den 5 och 6 december 1874
 på morgonen väcktes jag af sinjarliga skrik från min
 hustru. När jag kommit fram till mig såg jag föröf-
 tlingen ligga begravd, hon tynde ljus och berättade:
 Hon hade plötsligt vaknat med en känsla af att
 det fanns en främmande i rummet. Det var nästan
 likt ett mörkt, men mot den något ljusare bakgrund, som
 bildades af fönstret och gardinerna, såg hon en man
 stå vid min bädd med handen lyftad. Hon kan icke
 bestämt säga, hurvida han höll den knuten till
 sig eller blot höll den utsträckt som då man
 tröjan fram för sig i mörket. Han var kort till väk-
 ter, mycket bredskuld, med en bredt kufvad och
 tändt långt, något lockigt hår. Hon hade särskildt
 märkt till den ovanligt grofa handleden med en
 något tilbakavikt skjortlinning.
 Jag steg upp och klädde mig en smula - då hade
 likväl en rätt lång stund förflutit, kanske fyra ä
 fem minuter - och vi genomsköte vännen. Där fanns
 ingen, och dörrarna voro stängda. Köksdörren med en

vantigt läs och en hake, Tamburdörren med ett par
tentlås (den har också ett vantigt läs, men detta ha vi
sällan brukat låsa, och det var inte heller låst nu.)

Både min hustru och jag voro vid närmar eftersändes
med bjöda för att uppfatta det hela som en hallucination
af henne. Min hustru är sjuklig och har ett nervöst
Temperament; men hon har dock aldrig för haft någon
hallucination af den art, att hon har tagit den för
verklighet.

Följande dag kom min fru att tala med en hjälps
hustru, som för tillfället arbetade hos oss, om en jungfru,
Selma Gustafsson, som varit i vår tjänst nära ett år
och som ett par dagar tidigare blifvit afskedad. Denna
flicka, som hvarken var ung eller vackert, hade en
"fästman", som emellanåt besökte henne om natten.
Och de nöjde sig icke alltid med jungfrukammaren.
Men en gång ha både min hustru och jag på natten
hört steg och dämpade röster från salen, som ligger
strax utanför sängkammaren, och från nite arbetsrum.
Vi ha då alltid tändt ljus och gått omkring i rummen,
men naturligtvis aldrig funnit någon. Då vi aldrig ha
saknat något (och icke heller efter nysnämnda natt
suknades något) ha vi icke antagit, att ströftaget in
i väningen gjorts i afsikt att stjäla; sannolikt har
meningen hufvudsakligen varit att begagna en i mitt
arbetsrum befintlig, mycket bred och mjuk soffa. (Jungfrun
sängkammarsoffan hade de redan legat sönder, och den är
för öfrigt liten och obekväm.)

Min fru frågade nu hjälphustrun om hon kände

Selmas fästman; hvad han hette, hvad han var, och hur
han såg ut. — Svar: Han hette Åkerström; han var
renovationskarl på Svoden; han var en liten, bredaktig
slad karl med "yprigt" hår och "ganska stilig"; för
resten en ordentlig och trygg karl, inte annat hon
visste.

Emellertid har den påfallande likheten i signalement
kommit både mig och min hustru att tro, att det må
hända den omtalade natten förelä något annat än en
blott hallucination.

Det är ju möjligt, att Selma Gustafssons fästman af
henne kan ha fått en nyckel till väningen. Han kan också
så ha fått beta af henne, att jag alltid har planboken
liggande på nattdagsbordet. Det är alltså möjligt, att han
kan ha berett sig inträde i väningen med falsk nyckel
och smugit sig in i sängkammaren för att taga min plan-
bok, men blifvit skrämde af min hustrus skrik och
skyndsamt retirerat. Emellertid inser jag naturligtvis,
att denna möjlighet icke i och för sig kan föranleda
någon åtgärd mot honom från polisens sida. Turentin
är slutet, och mannen kan icke öfverbevisas om nå-
gonting.

Det finns emellertid också en möjlighet — och det är
den som har föranledt denna skrifvelse — att ifrågasät-
tande person måhända kan vara förut af polisen
känd som förbrytare, eller att han ungefär samtidigt
kärmed kan ha begått andra förbrytelser, hvilkas
upptäckande kan underlätas af de upplysningar
jag nu lämnat. Det är på grund af denna möjlig-

aktet som jag har tröttnat på. Ta en Lida uppmärksamhet
samt i anspråk för en sål; som ju utgör i och
för sig kan föras på någon Lida Lida.

Stockholm den 7 Februari 1903

Författaren Njalmar Söderberg

Observationsgatan 6. ¹⁰

4 ovanstående instämmer undertryckt och

itt för egen del blott tillägga, att jag tror

mig kunna känna igen mannen, om jag
får se honom.

Marta Söderberg

F. Ahrens